

'Ik zie steeds meer angsthazenvoetbal'

Willem van Hanegem: 'Het avontuurlijke is er bij de meeste ploegen wel uit en dat is de schuld van de coaches.'

Michel van Egmond is eindredacteur van het populaire RTL 7-programma Voetbal International. Hij doet elke week vanuit Hilversum verslag van de gang van zaken achter de schermen en bericht over andere gebeurtenissen aan de rand van het voetbalveld. Deze week aflevering 37: op de golfbaan met Willem van Hanegem.

Hé, kijk dan!', zegt Willem van Hanegem. 'Een haas.' Met zijn ijzeren 7 wijst hij naar een stipje aan de horizon. Verdornd, daar beweegt inderdaad iets. Van Hanegem mag dan in zijn nadagen als voetballer al zo'n slecht zicht hebben gehad dat hij complete wedstrijden op de tast heeft gespeeld, zijn oog voor de natuur is onverminderd scherp.

Het is een zonnige dinsdagmorgen in Purmerend. Op de banen van BurgGolf is de voetbalwereld bijeen om negen holes te lopen voor het goede doel. Je kunt er Frank de Boer aantreffen en Ronald Koeman, maar ook Johnny Oude Wesselink en Peter Ressel. In de ene hoek staat Piet Schrijvers met een mok koffie, in de andere steekt het lange lijf van John van Loen boven alles en iedereen uit. De opkomst is groot en dat komt goed uit, want de opbrengst gaat naar de Ruud van Nistelrooy Foundation. Vandaar dat nu ook Willem van Hanegem gaat afslaan. 'Zo,' zegt *De Kromme* als hij richting het kleine balletje sjokt voor zijn openingsslag, 'die zal ik eens een ros geven.'

Willem van Hanegem is geen goede golfer. Dat vindt hijzelf gelukkig ook. 'Ik ken er geen klote van,' had hij die morgen bij de koffie al onthuld. 'Echt niet. Ik schrik me een beroerte als ik mezelf soms terugzie op een foto. Dat is echt verschrikkelijk. Ik doe alles verkeerd.' Toch buigt hij zich nu over de eerste bal van dit evenement. Zijn rug wordt nog krommer dan normaal. De club zwiept kort naar achteren. Even bestaat de indruk dat Van Hanegem op een homerun uit is. Daarna volgt alsnog een swing en een droge tik. De man die vroeger met zijn linkerbeen passes kon versturen die met een passer leken te zijn voorbereid, blijkt met zijn linkerarm een stuk minder nauwkeurig. Het balletje vliegt precies de andere kant op dan Van Hanegem had bedoeld. Hij moet er gelukkig zelf erg hard om lachen.

Dat is opmerkelijk, want voormalige topsporters staan er niet om bekend dat ze gemakkelijk verlies incasseren. Het tot op de draad versleten verhaal van de profvoetballer die thuis met verbeten trekken rond zijn mond achter een speltje ganzenbord zit, klaar om zijn eigen kinderen te vernederen; het duikt niet voor niets al decennialang in ontelbare interviews op. Maar bij Willem van Hanegem ligt de zaak wat genuanceerder. 'Als ik ga kaarten, wil ik het wel heel graag goed doen,' zegt hij, terwijl we in het hoge gras op zoek gaan naar zijn bal. 'Dat komt doordat ik de meeste kaartspelletjes wel beheers. Hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor sjoelen. Dat kan ik óók goed, sjoelen. Maar golf niet. Daar kan ik eigenlijk geen bal van. Dus als ik dat van mezelf weet, hoe kan ik dan chagrijnig worden bij een mislukte afslag?'

Ooit had Van Hanegem golfles. Dat duurde niet zo heel lang. 'Die leraar was een Engelsman. Had ik geen ene klote aan. "Balance!", riep hij altijd. Wilde ik die bal net lekker een ros geven, hoorde ik alleen maar achter me: "Balance! Willem, balance!". Daar kreeg ik de ziekte van. En ik hou ook niet van trainers die met hun handen in hun zakken staan. Als voetballer had ik daar al een bloedhekel aan. Na twee keer heb ik gezegd: Hé, jij moet mij motiveren. Dat gaat niet met je handen in je zakken. Maar hij bleef maar zaniken over *balance*. Toen ben ik er na een keer of drie mee gestopt. Wegwezen... Een paar weken later zag ik hem lesgeven aan een vrouw. Weer dat gezanik over *balance*. Toen ben ik naar mijn auto gelopen en heb ik twee oude tuinhandschoenen uit mijn kofferbak gehaald. Die ben ik hem gaan brengen, als cadeautje. Hoefde hij zijn handen tenminste niet meer in zijn zakken te doen.'

We zijn op weg naar hole 3. Van Hanegem heeft net verteld over die keer, het was 's morgens vroeg op een van de banen van golfclub De Houtrak, dat hij tussen de bomen een vos zag slapen. 'Hij lag heerlijk in het zonnetje, dat beest. Prachtig was dat. Reigers zie je er ook vaak. Of heel mooie buizerds.' De flora en fauna van de omgeving, het is voor de golfer Van Hanegem de helft van het plezier. Hij kan echt genieten van een mooie baan. 'Marianna en ik hebben in Frankrijk gespeeld, achttien holes tussen de krijtrotsen. Schitterend is dat. Maar Nederland heeft ook mooie golfbanen. De Kenemer bijvoorbeeld.'

Hij heeft zelfs op de chique greens van De Haagsche gespeeld, al kwam daar opeens een oude kwaal aan het licht. 'De Haagsche is mooi, maar je moet daar geloof ik al bij de derde hole een heuvel op. Dan heb ik het eigenlijk gelijk al gehad, weet je niet? Je loopt je de pestpokken daar.'

Willem van Hanegem is geen goede golfer; dat vindt hijzelf gelukkig ook

Verderop is scheidsrechter Vink aan het afslaan. Hij ziet er ook op dit grasveld onberispelijk uit. Op de hakken van zijn golfschoenen staat in grote zwarte letters zijn voornaam PIETER in het leer gedrukt. Bij Willem van Hanegem staat niets op zijn hakken. Hij draagt vandaag stevige bruine

Ook Ronald Koeman was van de partij in Purmerend.

schoenen en een legergroene broek. Als hij niet toevallig een ijzeren 7 in zijn handen had maar een hark, zou je zweren dat hij op weg was naar zijn volkstuintje. Uiterlijk vertoon heeft hem nooit beziggehouden. Het verhaal gaat dat hij zijn grootste interlands speelde op schoenen die zo versleten waren, dat de grote teen van zijn linkervoet eruit

stak, waarmee hij dan tijdens de volksliederen ontspannen meetikte op de maat van het Wilhelmus. Daarom kan Van Hanegem zich tegenwoordig ook zo ergeren aan al die huis-tuin-en-keukenvoetballers die op van dat supersonische schoeisel het veld opkomen. 'Kermisschoenen,' noemt hij

dat en hij trekt er een vies gezicht bij. 'Ik vind het heel goed dat Alex Pastoor de spelers van Excelsior heeft verplicht tot zwarte voetbalschoenen te spelen. Ik word eerlijk gezegd niet goed van al die voetballers op paarse, gele en groengestippelde schoenen. Het lijkt tegenwoordig wel of het die gasten alleen nog maar gaat om wie de meeste figuurtjes in zijn haar heeft geschoren, en niet meer om het voetbal.' Even klinkt Van Hanegem als een oude man. Maar het komt wel recht uit zijn hart. Het is de liefhebber in hem die spreekt, de purist. Vooral als hij weer zo'n voetballer ziet die het complete Nieuwe Testament tussen diens schouderbladen heeft laten vastleggen, speelt dat gevoel op. 'Vroeger hadden alleen zeemannen een tatoeage. Zo'n ankerdje, weet je niet? Maar nu heeft zo ongeveer elke verdediger in de Eredivisie een paar spinnen in zijn nek staan, geloof ik. Ik begrijp dat niet. Ze zeggen toch altijd dat onze voetballers een voorbeeld moeten zijn voor de jeugd? Nou, lekker voorbeeld.'

Dan gaan we voort, want we zijn nog maar net bezig met het parcours of we houden de boel al flink op. Maar snelheid is nu eenmaal nooit het grootste wapen van Willem van Hanegem geweest. Al gauw gaat de gesprekjes tussen het slaan en het zoeken naar de bal over nog maar één onderwerp: voetbal. Dat kan ook niet anders. Er zijn weinig Nederlanders die zo'n diepe liefde voor het spel voelen als Willem van Hanegem. In zijn onstiltbare honger naar de bal wordt hij misschien alleen overtroffen door Jan Boskamp, zijn oud-ploeggenoot van Feyenoord. Die ziet dagelijks vier inter-

'Ik word niet goed van al die voetballers op paarse, gele en groengestippelde schoenen. Het lijkt tegenwoordig wel of het die gasten alleen nog maar gaat om wie de meeste figuurtjes in zijn haar heeft geschoren'

KRONIEK

TEKST MICHEL VAN EGMOND

Balverliefd

